Antidogma - A terror elleni világháború legf?bb vesztese

2011 november 03. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása
Még nincs értékelve

Mérték

Soros György ugyan módszeresen az európai gazdasági helyzet miatt kongatja a vészharangot (hátha nincs még eléggé pánikhangulat e nélkül is), volt üzlettársa, Jim Rogers szerint azonban az Egyesült Államok „nagyobb pácban van, mint gondolnánk”{...}

{...}, ugyanis „mélyebb strukturális problémákkal, nagyobb külkereskedelmi hiánnyal és magasabb eladósodottsággal” küszködik, mint Európa. Nem csoda.

Amerika az utóbbi évtizedben többet herdált el a „terror elleni világháborújára”, mint amennyit annak idején a második világháborúra költött.

A Providence-i Brown Egyetem Nemzetközi Tanulmányi Intézete 3700-4400 milliárd dollárra taksálja az el?bbi költségét, miközben a washingtoni Képvisel?ház Költségvetési Hivatala (aktualizált áron) 4100 milliárdra az utóbbiét.

A Brown Egyetem számai természetesen eltérnek a hivatalos adatoktól, mert a Kongresszus által háborús célokra jóváhagyott 1300 milliárd csak a jéghegy csúcsa, amely összeghez még hozzá kell számolni a Pentagon egyéb hadikiadásait, a háborúk finanszírozására kölcsönzött pénz kamatterheit, az egész országot hatalmába kerít? terrorpszichózis mintegy 400 milliárdos költségét, nem beszélve a háborús veteránoknak és hadirokkantaknak folyósítandó segélyek és kárpótlások tételér?l.

Bizonyos területeken egyébként – nevezetesen az emberveszteségek tekintetében – a Brown Egyetem becslése is nagyon óvatosnak t?nik, és ezt a jelentés kommentárjai nem is titkolják. Eszerint világszerte összesen 225-258 ezren haltak volna meg az amerikai háborúk következtében, ebb?l a harc közben elesett amerikai katonák egészen csekély hányadot, alig 6100 f?t képviselnek.

Az iraki polgári áldozatok száma „csak” 125 ezer, az afganisztániaké 14 ezer lenne (jóval kisebb, mint más források szerint), a háborúk következtében földönfutóvá vált menekülteké pedig 7,8 millió. Ami viszont a Brown Egyetem anyagi jelleg? becsléseit illeti, ezek egyáltalán nem számítanak túlzóknak a Stiglitz-Bilmes szerz?páros témába vágó könyve (The Three Trillion Dollar War, Penguin 2008) ismeretében, amely csak az iraki háború vonatkozásában 3000 milliárd dolláros háborús kiadásról beszél, és a megállapításai nyilvánvalóan drámai korrekciót jelentenek a katonai-ipari komplexum (KIK) megítélésében az Egyesült Államok gazdasági és költségvetési erejéhez képest, mivel a mindaddig gazdaságélénkít? tényez?nek tekintett katonai kiadások immáron fatális teherré váltak.

„Ma Amerikának a munkanélküliségre és a költségvetési hiányra kell összpontosítania. Mindkett? fenyegetést

jelent az ország jöv?jére, s mindkett? visszavezethet? az afganisztáni és az iraki háborúra. A növekv? védelmi kiadások és az elnök adócsökkentései f? okként szerepelnek abban, hogy a Bush hivatalba lépésekor még 2 százalékos GDP-arányos államháztartási többlet a mostani deficit- és adósságpozícióba fordult át", hangzik a Nobel-díjas közgazdász könyörtelen ítélete („Stiglitz: Így tette tönkre Bush az USA-t szeptember 11. ürügyén", vg.hu, 2011. szeptember 8.).

Mostanra alapvet? fordulat következett be a háborúk és az amerikai gazdaság közötti „organikus kapcsolat" természetében, radikális cáfolataként a második világháború óta folytatott „hadigazdálkodás" erényeit méltató teóriának. Amerika gazdasági helyzete ugyanis id?közben jelent?sen leromlott a brutális gazdasági visszaesés és az évi 1500 milliárd dolláros (és folyamatosan kumulálódó) szövetségi költségvetési hiány következtében, így korábbi háborúival ellentétben az iraki és afganisztáni konfliktusok költségeit majdnem teljes egészében külföldi (f?leg kínai) kölcsönb?l kénytelen fedezni, amelyet – a dolog sajátosságánál fogva – el?bb-utóbb vissza is kell majd fizetnie.

Általánosabban fogalmazva arról van szó, hogy a háború tönkreteszi azt is, aki kirobbantja, adott esetben az Egyesült Államokat, holott a KIK „életfilozófiája" éppen arra a rögeszmére épül, hogy csupán szüntelen háborúskodással lehet megmenteni az USA-t (és végeredményben magát a kapitalista rendszert) a Nagy Pangás nyomán kialakult katasztrofális gazdasági és pénzügyi helyzett?l.

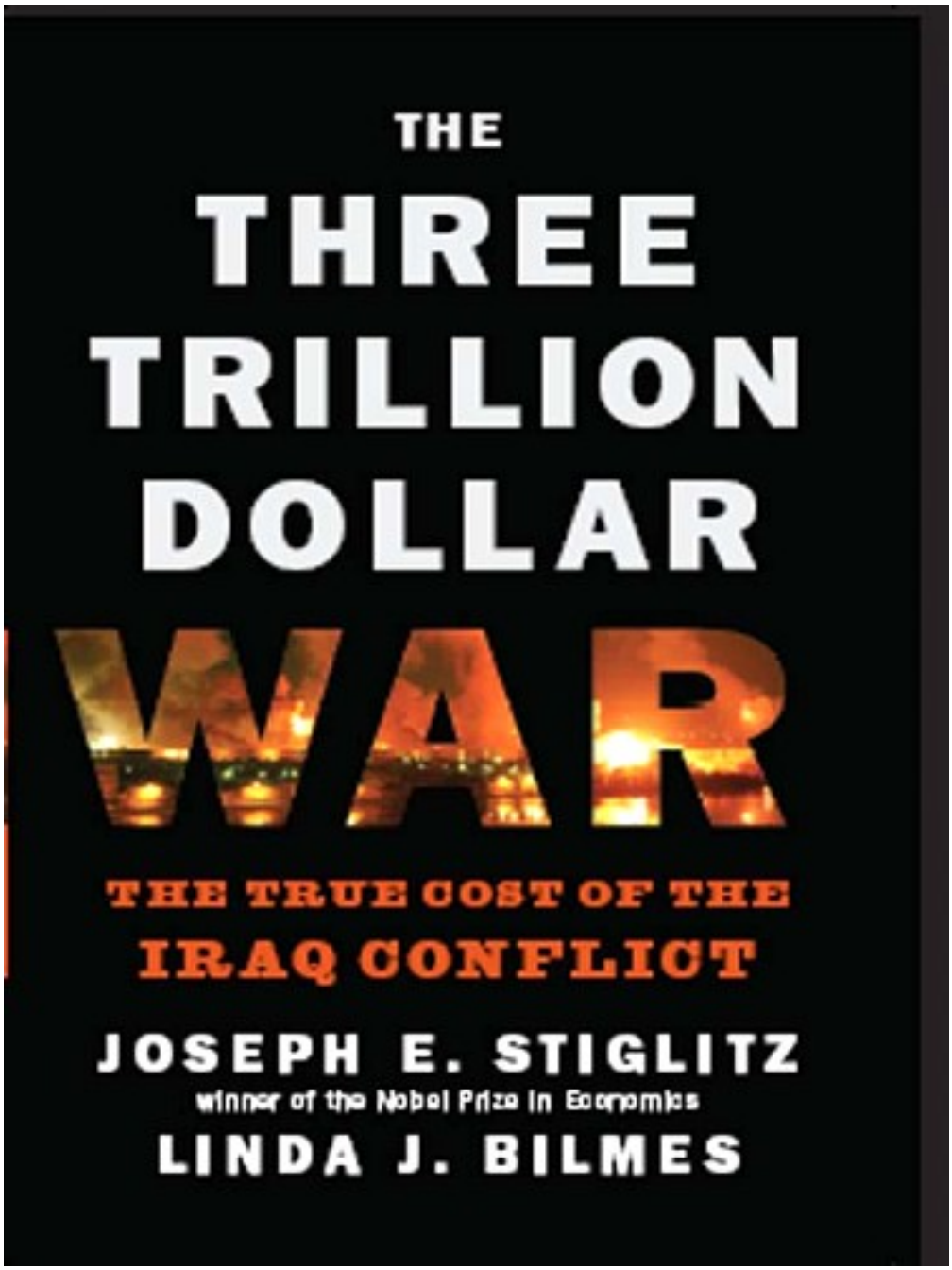

Jellemz? módon a médiaapparátus ez alkalommal is a szokásos hamisító szerepét játszotta, következetesen elhallgatva a gazdasági és pénzügyi realitásokat és megtéveszt? módon prezentálva az USA tényleges állapotát. Valójában ugyanis a „terror elleni világháború”, amelyet Amerika azért indított, hogy ellenállhatatlan „hegemonikus impulzust” adjon a saját hatalmának, a termeszek módjára tette tönkre magát Amerikát.

Alapvet?en persze nincs semmi újdonság a Brown Egyetem értékelésében, attól eltekintve, hogy egy politikailag sorsdönt? pillanatban született, amikor világszerte és magán az országon belül is jelent?sen feler?södött az USA hanyatlási folyamatának az érzékelése. Éppen ezért a „terror elleni világháború” költségeit firtató minden egyes elemzésnek különleges pszichológiai hatás is tulajdonítható, mivel folyamatos „racionális” többletet nyújtanak ehhez, különös tekintettel a második világháború és Amerika jelenlegi háborúi közötti „antagonisztikus ekvivalencia” érvényesülésére.

Pénzügyileg és gazdaságilag ugyanis a „terror elleni világháború” a költségek megközelít? azonossága alapján a második világháború negatív másolata: ahogyan a második világháború ellenállhatatlanul megteremtette az Egyesült Államok világuralmát, a „terror elleni világháború” ugyancsak ellenállhatatlanul felemészti azt.

Még abszurdabbá teszi a dolgot, hogy a kapitalista gazdaságfilozófia egyik aranyszabályát, az értékarányosság elvét megcsúfolva mindez a 2001. szeptember 11-i diverzánsakció következménye, amelynek az átlagos költsége azok számára, akik végrehajtották (hivatalosan az al-Kaida és Bin Laden), nem haladja meg a félmillió dollárt.

Ha úgy vesszük tehát, Oszama bin Laden végül mégis posztumusz gy?zelmet aratott Barack Husszein Obama Amerikája fölött. Azzal legalábbis mindenképpen, hogy nolens volens hozzájárult a „Nagy Sátán” gazdasági-pénzügyi megroggyanásához és így az osztatlan világuralomról sz?tt álmainak egyszer s mindenkorra történ? szétfoszlásához. A világ maradéka javára.

Gazdag István, demokrata.hu

Ajánló